

5. Den Wältaren blef i redlighet wred,
Han mände förtörnas i hugen:
„Jag tient eder glad så mången god dag,
Jag plågar ej för eder liuga.
J agten den gäst, som J kunnen bäst,
Om J willjen rätt besinna!
Uå, Jungfru god, waren wid friskt mod,
Gud' råd wele wi påsinna“.

6. Samman kom' nu de unga tu.,
Allt uti den samma stunden;
Med glädje och frid och samntag så blid'
Deras sorg blef öfverwunnen.
Ett tal fruntelia' höllo de mellan sig,
Som ingen Mästar kan beskrifwa:
Med ära och tro, med gamman och ro,
Dem lyfte tillsammans att bliswa.

7. Wältarn å sin stad en wisa snart quad,
Det hördes öfwer berg och dalar:
„Är än någon Ewen hos sitt hjertas wån,
Som rådes för dagiens fera;
Hon ätte sin gäst, som hon kan bäst,
Will hon sig rätt besinna!
Försofwer han sig, då gäller det mig:
Både gods och lif mig förswinna“.

8. Den Jungfru i Borg fick en hjertans sorg,
Uppå sin Ungerswens armar:
Hennes röda kind blef hwit som ett linn',
Deröfwer sig Gud förbarme!
„O Wältare, hwi beropar du mig?
Det kan dig så litet fromma!
Den winternatt är ju ej halfgången wäl,
Sedan wi tillsammans kommo“.

9. Stån' Jungfru lät så upp ett fönster och såg,
Hon gjorde det utan all gamman:
Hon såg der ändå Morgonstiernan uppgå,
Som Ren öfwer werlden allsamman.
„Farwål då förwigt! jag befaller dig Christ,
Min käreaste Ewen, kom rillbaka!
Ehwar jag är till i werlden omild,
Är jag inför Gud dock din Måka“.

Erljas i Bruzelii Wollador för i R. B. lo.

U p s a l a,
tryckt hos E. m. Bruzelius.

1827.

1. Det war i Nordens kämpetid
En man som flården skydde,
Och Pilgrim gick, med trogen id,
När dagen wex och grydde.
Han bad med tro, med bdmjuf dygd,
Om guld, båd' när och fjerran:
En Kyrka i sin fosterbygd
Han helga will åt Herran.

2. I hyddans lugn han albrig skalf
Af frugtan eller ånger;
Hans åtrå war — ett Tempelhwalf
För bönens fromma sänger.
Den rena wiljan, hwar han kom,
Blef hörd af christna bröder;
Och snart i Konstens land, i Rom,
Hans själ af andakt glöder.

3. Sanct Petri wåldiga fupol
Sig för hans öga höjer,
Der Ödderns fulla morgonsol
På sekkers åra dröjer.
Lifsom de flara stjernors hår
Guds rika tanka målar,
Så skimra Konstens bilder der
I minnets brutna strålar.

4. En kalf han fick af Påfwens hand,
Att låska hjertats saknad;
Och åter gick han till sitt land,
Med tröstrik utsigat wafnad.
Hwar ädel kraft af möddans twång
Förhids till segerstyrka:
Snart trofast bön och helig sång
Blef hörd i Romfars Kyrka.

N:o 526.

5. På trons och hoppets altar der
Den gyllne Falken blänker,
Och mången själ, med fromt begär,
I Nådens flod sig sänker.
Då se! en dag ej Falken fanns,
Helt obemärkt försvunnen; —
Men blef sist, när han återvanns,
I Romfars rensel funnen.

6. Så ofta swefets skjulda råd
Förvirrar lifwets öden!
Nu Romfar föres, utan nåd,
Till ofrätteplats och döden.
Hans rena själ wid Korset fast
Såg segerns krona wirad,
Och hjeßan föll, i blodig hast,
Med sifwerlockar sirad.

7. Då hon, wid dödselwärdets klang,
Mot klippan slog i dalen,
En Källa der ur djupet sprang,
Så klar, som stjärnesalen.
Der speglar himmelen sin bild
Och ofkulden sitt öga;
En trofast vän tycks, ljus och mild,
Der winka från det höga.

8. Hwar Romfar upp till himlen såg
I dödens stund förtroligt,
Nu leker fällans blåa våg
Med blomstren små, så roligt.
Från polen åter solen far
I bleka winterstrålar:
Men Romfars Källa, alltid klar,
Ett Helgons ofkuld målar.

Älsfogs-Mötet.

1. Den winternatt wrång, både kall och lång,
Då yppas min lönlige quida:
Hwar finnes igen min fulltro vän,
Att hwila sig warm wid min sida?
Jag går för den Borg, med mycken sorg,
Bedröfwad af allt mitt sinne:
„Jag beder nu dig, Vaktar“, innerlig,
Hjelp mig den sorg öfwerwinna!

2. O Vaktare god, du war mig nu tro',
Förnummit har du min begäran;
Och kan du mig så god' påfund och råd,
Jag vill dig högeligen åra.
Stor gåfwa jag har för dig ospard,
Låter du mig troskap finna!
Med guldets så ridd skall du slippa den nbb;
Att mer wakta mur och tinnar“.

3. Den Vaktare brott går sig hemmelig bort,
Han klappar på dörren med liste:
„I stånden upp nu, stolts Röda Jungfru,
I låten mig in helt tyfte!
Eder glädje så mild sig yppas vill,
Fördes så margalunde;
En karl Ugerswen, för vår port håller den,
Han bidar på älsfogsstunden!“

4. „O Vaktare god, förwara din' ord,
Ditt tal låt så högt icke wara!
Den Swennen så får ligger hjertat så när;
Ty här jag den dagliga fara.
Men ännu till mig har han längan stigit,
Det får jag omsider wäl röna;
O Vaktare god, såg sanna ord!
Så rikelig' vill jag dig löna“.